

blandt andre ogsaa mig at virke for, at Brødrug nu snart kom frem til Salg. Jeg tror, man skal tage den Sag med Ro, for Brødrug kommer nok efterhaanden, naar Folk faar tærsket. Det er jo saaledes, at Rughalm mangfoldige Steder bruges som Tækkemateriale. Mange Steder, de fleste Steder i Jylland i alt Fald, bliver der tærsket med Plejl, og det er et Arbejde, som man ikke har Tid til at gøre om Efteraaret, det gøres først hen ad Vinteren, og naar den Tid kommer, vil Rugen nok komme frem paa Markedet. Det er heller ikke nogen Nytte til, at det hele kommer paa een Gang. Jeg tror imidlertid ingenlunde, at man, naar man paa kunstig Maade fastsætter Maksimalpriser, vil kunne holde Priserne nede, og det vil ikke kunne virke fremmende paa Hovedformaålet: det fornødne Brødkorns Tilstedeværelse her i Landet.

Den højtærede Krigsminister talte om Orlov, og jeg kan kun udtale mit Ønske om, at man i Hærledelsen maa finde Former, hvorunder man kan udstrække den Orlov, der gives, det mest mulige. Der kan komme nogen Gnidning mellem dem, der har faaet indtil 4 Dages Orlov, og dem, der har 14 Dages Orlov, og denne Gnidning kan føre til nogen Misundelse mellem Mandskabet. Det kommer an paa, at man ikke gør det for besværligt for Soldater, som af Hensyn til deres Familie eller til deres Forretning trænger til en længere Orlov, at opnaa denne 14 Dages Orlov. Der er paastaet, at der vel staar en Bestemmelse om, at Soldater skal kunne faa 14 Dages Orlov, men at endnu ingen har haft den. Jeg ved ikke, om dette skulde være sandt, men saadanne Fortællinger gaar der mellem Soldaterne. Jeg synes, man skulde lade det største Antal, der paa nogen Maade kan undværes, naar den fornødne Tjeneste skal kunne gennemføres, faa den lange Orlov, for at de kan komme hjem til deres Forretning.

Til Slutning vil jeg gerne udtale, at hvad der er fremsat under denne Finanslovbehandling af Regeringen, har været mig en Skuffelse. Den eneste af Ministrene, der egentlig har sagt et Ord af Betydning, var den højtærede Forsvarsminister, der sagde, at man maatte sætte Ryg mod Ryg, idet der snart er nogle, der lider, snart andre. Under denne Situation skulde der, synes jeg, lyde et forløsende, et samlende Ord. Der kommer mange Spørgsmaal frem om, hvorvidt Opretholdelsen af den store Indkaldelse virkelig ogsaa er nødvendig. Folk synes, at Mand-

skabet muligvis kunde rejse hjem eller i Stedet for kunde indkvarteres i den Landsdel, hvor de er fra. Man tvivler noget om Nyttens af, at hele denne Indkaldelse opretholdes, og Nyttens af de Byrder, der foranlediges ved den. Regeringen har Ansvaret, og jeg retter ikke noget Angreb paa den, men jeg mener, at en Udtalelse fra Regeringen om, at Folket for vor Neutralitets Skyld maa bære de Byrder, som paalægges det, vilde gøre Gavn ude i Landet. Hvad der hidtil er sagt fra Regeringen, forekommer mig at være noget fattigt, om jeg maa bruge det Udtryk. Thi hvilken Regering har vi, og hvordan er den stillet? Vi har en Regering, som har Tilslutning og Støtte fra alle Partier i Landet. Alt, hvad den forlanger under Hensyn til den alvorlige Situation, der foreligger, har den faaet. Det er en Regering, som har en Magt og Myndighed, som vist aldrig nogen Regering i dette Land har haft, i alt Fald ikke siden 1864. Om der den Gang var givet den daværende Regering en lignende Myndighed som den, Regeringen nu har, ved jeg ikke, jeg har ikke undersøgt det, men der har sikkert ikke siden været en Regering med en saadan Magt. Og Regeringen bruger jo denne sin Myndighed. Den udsteder en Mængde Forbud, og en Smule Censur udøver den ogsaa, det kan man ikke nægte. Men fra en Regering, som er udrustet paa en saadan Maade, venter Folket sig — og jeg synes med Rette — et myndigt og beroligende Ord ud fra det Ansvar, som Regeringen føler, og hvor ud fra den handler.

Indenrigsministeren (Rode): Den ærede sidste Taler gjorde nogle Bemærkninger om Vurderingen af Heste ifølge Loven af 8. April 1913, som jeg maa besvare kortelig. Det ærede Medlem citerede en Paragraf af denne Lov, hvori der staar, at den en Gang fastsatte Købesum fastsættes paa ny efter Forløbet af et Tidsrum, som bestemmes af Indenrigsministeren. Jeg har allerede sagt, at denne Bestemmelse er, hvad der vil fremgaa af Lovens hele Behandling, indsat for at sikre, at man under normale Forhold efter et vist Tidsrum kan skride til en Omvurdering, hvorved man bestandig kan træffe den normale Værdi af Hestene. Dette har ogsaa fundet sit Udtryk derved, at det er fastsat i et Cirkulære, hvornaar en saadan Omvurdering skal finde Sted, nemlig 3 Aar efter den første Vurdering. Det ærede Medlem vil have, at denne Omvurdering skulde finde Sted nu. Det er mig ikke